

שלהם, לגלות את האמת על מצב בריאותו של מועמד הראשי. אולם לפטר פן לא היתה כל כוונת-זדון, וגם לא לשולחיו. כוונתנו היתה אחת ויחידה: להראות את האמת. בגין עצמו, שאו עדיין לא חשב כי "צדים" אותו, הבין זאת היטב. הוא התייחס אל הצלם יפה, כימעט בחיבה, סיפר לו בגלוי כי היה על סף המוות. אגב, לא פירסמנו את התצלום ההוא על השער. מבחינה עיתונאית טהורה, היה

אני מציין זאת, כדי להפריך מראש כל חשש שעלול היה לזרזם בלבו של ראשי-המשלה, שמא היו לצלם כוונות-זדון נסתרות. הוא פשוט רצה לצלם תצלום טוב, ותצלום טוב הוא תצלום המראה משהו שהעין אינה תופסת בדרך-כלל. לפני שבועיים פנה ראשי-המשלה אל הצלמים בדבריי-תוכחה. בעוד מצלמות הטל-וויזיה משתהות על פניו ורשם-קול הטל-וויזיה מקליט את דבריו, טען בגין כי הכתבים והצלמים עורכים עליו מצוד, מתוך כוונת-זדון לתאר אותו כאדם חולה. אין הם מצלמים אותו מלפניו, אלא מן הצדדים כדי לגלות עצמות שאינן מכוסות בבשר, כדבריו.

וזה, עם כל הכבוד, שטות. הצלם מבקש להנציח מה שיש. יתר על כן: הוא מבקש להנציח מה שיש, שלא נראה עד כה, או בוויית שלא נראתה עד כה.

נכון, אין הוא מתעכב על הזווית המקור בלת ביותר — זו שמלפנים. הוא מחפש זווית חדשה מן הצד, מלמעלה, מלמטה. הוא באמת מבקש "לצוד" — אך לא את העצמות החשופות של ראשי-המשלה, דווקא, אלא תמונה חדשה, מעניינת, שגם הקורא לא תדלג עליה מכלי לראותה, אלא תשהה עליה ותתבונן בה שעה ארוכה.

בשעתו חדר צלם העולם הזה, פטר

"העולם הזה" שבועון החדשות הישראלי. המערכת והמוניחה: תל-אביב, רחוב גורדון 3, טלפון 243386. תאריך 136. מען מברקי: "עולמפרס". מודפס ב"הדפוס החדש" בע"מ, תל-אביב, רח' בן-אביגדור. הפצה: "גד" בע"מ. גזופות: צינקוגרפיה "כספי" בע"מ. העורך הראשי אורי אבנרי. העורך: ארי תבור. עורך תכנית: יוסף שנון. עורכת כיתוב: נורית יהודאי. ראש המוניה: אברהם סיטון. מח' המדעות: רפי זכרונ. המו"ל: העולם הזה בע"מ.

ישבר כי אין רואים אותו — התמונה הדוממת "תופסת" אותם, והם קיימים לעד. כאשר צילם סתר את התמונה, היה יציע העיתונאים של הכנסת מלא. אנשים רבים

קיא ירי.

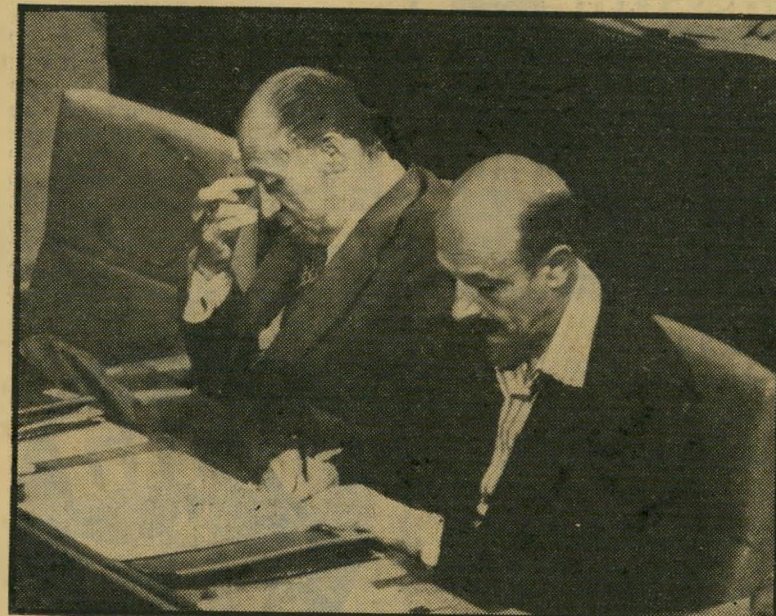
בגין קהניגסהופר בלי מישקפיים

בגין קסובר עם שפס

אותו צילום ראוי לכך, וגם תוכנו הצדיק זאת. אך חששנו שמא ייראה הדבר כהתרעבות במערכת-הבחירות, והתאפקנו.

אין ספק שאם יש על פניו של ראשי-משלה — יהיה אשר יהיה — סימנים של מחלה מתישה, עייפות מגומגמת או סימנים אחרים העלולים להעיד על פגיעה בכוחו לשאת בעול — חובתו של הצלם לגלות סימנים אלה, וחובתו של עיתון לפרסם את התצלומים. מי שחושב אחרת, מי שרואה בכך צייד אכזרי ובלתי-אנושי, מעיד על עצמו שאינו תופס את חובתו של עיתון במישטר דמוקרטי מתפקד. בשבוע שעבר התפאר מנחם בגין בכך שעזר להעלים מעיני הציבור את מחלתו האנושה של ראשי-המשלה לוי אשכול. הוא ראה, לדבריו, כיצד מובילים את אשכול בכיסא-גלגלים, וכיצד התמוטט בי לישכתו. אך לא גילה זאת לאיש. מתר היה לבגין, כחבר והמשלה דאז, לנהוג כפי שמצא לנכון. אך אילו היה צלם העולם הזה מגלה את אשכול במצב זה, הוא היה מצלם אותו. ולמרות היחסים הטובים ששררו בין אשכול ובינינו, היתה מערכת העולם הזה מפרסמת תצלום כזה בלי כל היסוס. במישטר הדמוקרטי, הציבור צריך לדעת, ועל העיתון לדאוג לכך שידע.

בגין מוריה את המישקפיים — האם יש לציידים

— זמנקה אותם כוונות זדון?

פן, אל בית-החולים ישבו היה בגין מאושפן, ערב הבחירות, והנציח את פניו הצנומות, שגילו בבירור את עיקבות התקף-הלב. לתמונה זו (העולם הזה 2066) היתה לדעת כל בעלי-הדבר, השפעה ישירה על מערכת-הבחירות. היא אילצה את מנהלי המערכת מטעם הליכוד לשנות את הקו

ראו את בגין מסיר לרגעיקט את משקפיו ומרכיב אותם בחזרה. הם לא שמו לב לכך, לא היה בכך שום דבר מיוחד. רק העין החדה של המצלמה, שהקפידה את הרגע והשתהה על פניו של ראשי-המשלה, גילתה את בגין החשוף. בגין שבתצלום אינו נראה חולה או מותש.

בשבוע שעבר הופיעה על השער קידמי של העולם הזה (2134) תמונה שלא בנקל תפסו הקוראים במבט הראשון את אשר בה.

היה זה תצלום של מנחם בגין בלי מישקפיים — מראה נדיר ביותר. נדמה לי שמעולם לא הופיע תצלום כזה לפני כן. בגין חובש מישקפיים מילדות. אני זוכר תצלומים כאלה רק מתקופת המחרת. בשתי העדויות-הזות מווייפות שלו, האחת על שם הרב ישראל סובור, השנייה ועל שם אישי-העסקים הגרמני יונס קניגס-הופר, הופיע בגין בלי מישקפיים. אך אז היה בעל שפם, ששינה את פניו לגמרי. בגין בלי מישקפיים נראה כמעט כאדם אחר: פניו חשופות, אמיתיות. נדמה כי המישקפיים, שהפכו חלק מאישיותו, מסווים את פניו לא מעט.

איך צולם תצלום זה? אולי חשבת שהשגנו אותו בדרכים מחור, באמצעות מצלמות נסתרות. לא כן. צלם-המערכת שלמה סתר עמד ביציע הר כנסת, בעת אחד הדיונים האחרונים, וצילם את מושבי המשלה, כאשר בגין הסיר לרגע קט את מישקפיו, אולי מתוך שיער מום, אולי כדי לנקותם, זה הספיק. בזה כוחו של התצלום הדומם.

אתה רגיל לצילום הקולנועי והטלוויזי, יוני, התופס את האדם בתנועתו. התנועה היא חלק חשוב מהתבטאותו של בעל-הח, ושום תצלום דומם אינו יכול לתפוס אותה. אולם התצלום הדומם נתן משהו, ששום סרט טלוויזיוני או קולנועי אינו יכול לתת — אלא-אם-כן הבמאי מקפיד לפתע את התמונה. הוא "מנציח" דבר שקרה במשך שבריר של שניה, שהעין הרגילה לא היתה מסוגלת לקלוטו.

הבעת-פניו הצהולות-משותוללות של שחי קר-כדורגל ברגע של בעיטת השער, מבט הכאב של חייל ברגע שחברו נפצע לי עיניו, התנועה הערמומית של פוליטיקאי

בגין קסוברו שד פן לא על השער

העולם הזה